

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. G.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2014, čj. KUJI 63952/2014, sp. zn. OOSČ 376/2014 OOSC/101, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 8. 2015, čj. 10 A 167/2014-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Pelhřimov ze dne 28. 2. 2014 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Tohoto přestupku se dopustil tím, že dne 10. 1. 2014 v 11:13:01 řídil po silnici I. třídy č. 34 v obci Pravíkov ve směru na obec Ústrašín osobní motorové vozidlo značky Peugeot rychlostí 71 km/hod. v úseku, kde nejvyšší dovolená rychlost byla 50 km/hod. Tím porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[2] Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Krajský soud žalobu zamítl.

II. Stručné shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu v celém rozsahu včas podanou kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel především opětovně namítá, že výrok rozhodnutí o přestupku byl nepřezkoumatelný, neboť hovoří o obci Pravíkov, která neexistuje. Zpochybňuje, že vozidlo na snímku z radaru bylo skutečně jeho vozidlem. Na jeho vozidlu byly lyže, naopak na vozidle fotografovaném radarem žádné lyže nejsou. Zpochybňuje též, zda byl správně poučen o možnosti doplnit odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

[4] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Zdejší soud nejprve posoudil zákonnost výroku o přestupku, zejména s ohledem na vymezení místa jeho spáchání [kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.; **III.A.**]. Dále stručně zvážil, zda na snímku z radaru je skutečně stěžovatelovo vozidlo [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; **III.B.**], zda měření proběhlo řádně [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; **III.C.**] a zda byl stěžovatelův zástupce řádně vyzván k doplnění odvolání [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; **III.D.**].

III.A. Správní orgán vymezil ve výroku místo spáchání přestupku dostatečně; skutečnost, že namísto obce uvedl ve výroku jen část obce, nemá v tomto případě na zákonnost výroku vliv

[8] Stěžovatel především zpochybňuje zákonnost výroku, a to konkrétně v otázce vymezení místa jeho spáchání. Ve výroku totiž Městský úřad Pelhřimov k tomuto uvedl, že se překročení rychlosti stěžovatel dopustil „na silnici I. třídy č. 34 v obci Pravíkov ve směru na obec Ústrašín“, což dále vymezil i souřadnicemi GPS (Global Positioning System, česky: Globální polohový systém) – GPS Y705346.00, X1132660.00.

[9] Stěžovatel obdobně jako v žalobě nejprve namítá, že žádná obec Pravíkov v České republice neexistuje. Krajský soud k tomu uvedl, že Pravíkov je část obce Kamenice nad Lipou. Správní orgán ve výroku výslovně Kamenici nad Lipou nezmínil. Formulace skutkové věty o přestupku je přesto dostatečná. Krajský soud rovněž ověřil, že v ČR jiná obec či městská část Pravíkov není. Z otevřené encyklopedie Wikipedie soud zjistil, že Pravíkov je malá vesnice, část města Kamenice nad Lipou v okrese Pelhřimov. Nachází se asi 4 km na severovýchod od Kamenice nad Lipou, prochází zde silnice I/34. Krajský soud

pokračování

proto neměl pochybnost, že měření bylo prováděno v obci Pravíkov ve směru na obec Ústrašín. O místě spáchání přestupku soud neměl jakoukoliv pochybnost, neboť přesné označení tohoto místa včetně souřadnic GPS bylo uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[10] S těmito závěry se Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil. Stěžovatel zcela účelově opakuje, že Pravíkov není obcí. To ovšem nikdo nečiní sporným. Pravíkov je částí obce Kamenice nad Lipou, současně jde o katastrální území v kraji Vysočina. Žádné jiné katastrální území toho jména v České republice není (srov. např. vyhlášku č. 298/2014 Sb.). Místo přestupku je přesně vymezeno souřadnicemi GPS. O neurčitosti vymezení místa tedy nemůže být ani řeči. Jakkoliv mohlo být vymezení přestupku ještě přesnější, např. by městský úřad místo vymezil jako „Pravíkov, místní část obce Kamenice nad Lipou“, případně „katastrální území Pravíkov, obec Kamenice nad Lipou“, na jistotě stanovení místa přestupku to nic nemění.

[11] V každém případě je pak vymezení místa přesnější, než pokud by např. byla uvedena jako místo přestupku obec Kamenice nad Lipou, což je nesporně podstatně větší území, zahrnující vícero katastrálních území. Proto v žádném případě nehrozí ani dvojí trestání stěžovatele za totéž, jak se naznačuje v bodě 9. kasační stížnosti. Stejný žalobní bod krajský soud řádně vypořádal na s. 5 rozsudku, druhý odstavec.

[12] Všechny další námitky stěžovatele v bodě 10. kasační stížnosti, podle nichž jeho obhájce nepochopil, kde bylo místo měření, jsou proto zcela účelové.

[13] Stěžovatel dále zpochybňuje použití internetové encyklopedie Wikipedie krajským soudem (srov. k tomu bod [9] shora). Informace tam uvedené nejsou podle stěžovatele ověřené, není znám ani jejich původ, není dokonce vyloučeno, že danou informaci do Wikipedie „vložil pracovník žalovaného za účelem úspěchu v soudním řízení“. Tato námitka je ale podle zdejšího soudu zcela obecná. Stěžovatel neuvádí, v čem konkrétně je údaj ve Wikipedii nesprávný. Jakkoliv je internetová encyklopedie Wikipedie vsutku otevřená, a je utvářena širokou skupinou autorů, správní orgány nebo soudy z ní běžně čerpají informace pro skutkové otázky [srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 3. 2013, čj. 1 As 157/2012 – 40, bod 31, ze dne 30. 7. 2015, čj. 4 Ads 94/2015 – 21, bod 22, stejně např. usnesení velkého senátu NS ze dne 28. 3. 2012, čj. 15 Tdo 1671/2011-30, č. 55/2012 Sb. rozh. tr., nebo nález ze dne 7. 1. 2009 sp. zn. I. ÚS 2477/08 (N 4/52 SbNU 27), *Schwarzenberská hrobka*, bod 29 a mnohé další].

[14] S ohledem na zvláštnosti obdobných internetových zdrojů v minulosti zdejší soud apeloval na jistou zdrženlivost při jejich používání, nelze ovšem odhlédnout od toho, že tak činil ve skutkově mnohem kontroverznějších otázkách (např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2013, čj. 5 Afs 21/2013 – 23, *VIKTORIAPLAY* – zde řešil polemiku o technických vlastnostech videoloterních terminálů). V nynějším případě nikdo nezpochybňuje, že Pravíkov je místní část obce Kamenice nad Lipou. Stěžovatel dostal možnost věrohodnost takto získaných informací zpochybnit, tu ovšem v kasační stížnosti nevyužil a zůstal jen u zcela obecných tvrzení, dílem až fabulací.

[15] Pokud dále stěžovatel odkazuje na judikaturu, podle níž k identifikaci místa přestupku nepostačí jen označení silnice a obce, lze především upozornit, že v nynějším případě bylo místo dále označeno GPS souřadnicemi. Navíc stěžovatel dezinterpretuje judikaturu, která rozhodně nedává za povinnost označit vždy místo přestupku zcela přesně, např. GPS souřadnicemi nebo číslem popisným domu, ale u kratších úseků silnic v obci někdy postačí jen číslo silnice a označení obce (takto např. rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2015, čj. 4 As 164/2015 - 39). K tomu lze odkázat zejména na názor, podle něhož zda „je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci bude podstatné, zda se [...] jedná o velkou obec či město s komplikovanou dopravní situací (křížení více pozemních komunikací, množství dopravních značek stanovících místní úpravu nejvyšší povolené rychlosti apod.) a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku“ (rozsudek ze dne 16. 7. 2015, 4 As 63/2015 – 52, bod 31).

[16] Kasační námitky jsou proto nedůvodné.

[17] Co se týče údajného nevypořádaní žalobní námitky, že dokonce ani GPS souřadnice neudávají polohu místa přestupku, tento žalobní bod byl uplatněn pozdě. Rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 27. 10. 2014, žaloba byla podána dne 17. 11. 2014, tedy ve dvouměsíční zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba sama neobsahuje žádnou argumentaci o GPS souřadnicích, jejich nespolehlivosti nebo o tom, že by nebyly na internetových mapách dohledatelné. Teprve v podání dodaném do datové schránky krajského soudu dne 23. 1. 2015 se poprvé objevuje argumentace, že GPS souřadnice nejsou dohledatelné na internetových mapách (viz č. l. 22 a 23 spisu krajského soudu). Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby, v tomto případě tedy do 27. 12. 2014, resp. do 29. 12. 2014, neboť 27. 12. 2014 byla sobota (§ 40 odst. 3 s. ř. s.). Pozdě uplatněný žalobní bod tedy nemohl krajský soud projednat. Stejně tak jej nemohl projednat ani Nejvyšší správní soud, neboť stěžovatel tento důvod neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl; tato kasační námitka je nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

III.B. Na fotografii z radaru je nepochybně stěžovatelovo vozidlo

[18] Stěžovatel dále argumentuje, že z fotografie z radaru neplyne, že je na snímku skutečně jeho vozidlo. K tomu Nejvyšší správní soud stručně uvádí, že na rozdíl od nekvalitních kopií snímků z radaru, které stěžovatel vložil do žaloby, z originálních snímků ve správním spise je bez větších problémů identifikovatelná i registrační značka jeho vozidla. Proto jsou fotografie jednoznačným důkazem, že bylo měřeno právě stěžovatelovo vozidlo, a žádné jiné.

[19] Stěžovatel dále tvrdí, že na jeho vozidle byly lyže, což prý správní orgány nevyvrátily. K tomu lze opět jen stručně uvést, že z fotografií naopak jednoznačně plyne,

pokračování

že na jeho vozidle žádné lyže nebyly. Již samotná fotografie tedy toto tvrzení vyvrací jako lživé.

III.C. *Námítka, že měření neproběhlo řádně, je spekulativní a ničím nepodložená*

[20] Stěžovatel dále tvrdí, že měření neproběhlo řádně, nesnáší však k tomu žádnou argumentaci. Zdejší soud konstatuje, ve shodě se soudem krajským, že užití měřicího zařízení mělo platný ověřovací list, vydaný Českým metrologickým institutem, proběhla i zkouška měření a doba platnosti ověření rychloměru byla stanovena do 25. 4. 2014. Argumentace stěžovatele je pouhou spekulací, žádné důkazy k ní stěžovatel nenabízí, žádné důkazy se k tomu rozumně nenabízejí ani z obsahu správního či soudního spisu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 28).

[21] Je pravda, že krajský soud omylem do textu zakomponoval i odkaz na stěžovatelem předložený „odborný posudek“, byť žádný takový posudek stěžovatel v tomto řízení nepředložil. Tento omyl, způsobený pravděpodobně kopírováním části textu z jiného rozhodnutí, nicméně nemá žádný dopad na zákonnost rozsudku krajského soudu.

III.D. *Správní orgán stěžovatele řádně vyzval k doplnění odvolání (§ 37 odst. 3 správního řádu)*

[22] Stěžovatel konečně namítá, že jeho zástupce nebyl vyzván k doplnění odvolání podle § 37 odst. 3 správního řádu. K tomu lze odkázat na rozsudek krajského soudu, který uvádí, že vyzván byl, a to výzvou ze dne 13. 8. 2014. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že ve spise vůbec není doručka, že by tato výzva byla kdy vypravena a doručena. Ani to ovšem není pravda, zdejší soud odkazuje na doručku připojenou k této výzvě, podle níž byla písemnost adresovaná zástupci stěžovatele dne 18. 8. 2014 připravena k vyzvednutí a dne 29. 8. 2014 vložena do jeho schránky.

[23] Stěžovatel dále uvádí, že jeho zástupce žádal o doručování na svůj e-mail, tam mu ale výzvu správní orgán nedoručil. K tomu zdejší soud uvádí, že z obsahu kasační stížnosti je evidentní, že stěžovatel, resp. jeho advokát vůbec neví, že k výzvě je doručka připojena. Stěžovatelův advokát se zjevně vůbec neseznámil s obsahem správního spisu. Pokud by snad argumentace mířila k tomu, že správní orgán neměl doručovat poštou, ale e-mailem (což z obsahu kasační stížnosti není patrné), šlo by o naprosto jinou námitku než bod uplatněný v žalobě. Protože stěžovatel tento důvod neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, je tato kasační námitka nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na

náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu